

Vesna Furlanič-Valentičič

NESLIŠNO V SEBI

PRAVLJICA O ČASU

Zabrisan vbod
v razpoki
strnjenega jaza,
zagrnen lok,
zatisnjen krog
spodjeda
znoj kobilji
v kupi iz porcelana.

Kjer živi glas levinje,
ranjene v lepoti svoji,
razpenja krila,
trga sanje jezdeca
o večnem, silnem,
o slepoti,
ki v slepilu njenih uzd počiva,
v vročem pesku,
v jeziku,
v razpetem jadru
in tihoti.

Na zidu
morebiti,
dah zagledaš,
kako
v spitem jutru
plove,
k senčni uri te poziva
vzneseni lesk,
onkraj v nagoti
razpršenega trenutka,

ki v bledi zarji je izpisan,
 v hip
 uplenjeni minuti,
 v zrcalni sliki
 bežne jase,
 koder neme srečaš priče
 tegà, kar
 v sebi razodevaš.

Da zdrzneš se ob tej lahkoti.

Dokler te takt
 ne zvabi,
 razprostre svoje tančice,
 dokler v grmenju snežne ujme
 ne zasluliš
 pravljice o času.

ZLEDENELA LUTNJA

Vmedene slabosti spelješ na svinčeno ravan, zledenela lutnja.

Ali ne slišiš, kako ti pritrkava navček.

Kako te obvohavajo glineni golobi, strme veje stegujejo svoje
 pretkane roke v tvoj objem;

kako se zbirajo otrple kače v tvoji senci,
 kako tiho in še tiše gladijo jastrebi svoje peruti.

Potuj z nami čez razgrnjene snope obledelih teles,
 počivajočih
 na dnu iztrgane reke, kjer se predajaš.

Vendar, nikar ne poizkušaj pregnati čričkov iz naših las,
 ne spletaj naših strun in preigravaj naših pesmi.
 Zledenela lutnja. Nikar.

RAZDIŠANIH SENC SPOJITE V GLINASTO PIŠČALKO, POSNEMOVALKE

Razdišanih senc spojite v glinasto piščalko, posnemovalke.

Ne teci nazaj k sončnemu vzgibu prepletenih dreves, kajti znamenja so položena, v grobo skorjo vtkana, ranijo ti roke in ranijo ti meča, če zastaviš napačno besedo zanje, pri materi vseh nas, pritlikavcev.

Z našo poltjo si bo hladila vroče sanje, z našo nemočjo bo spodjedala kristalne kamenčke iz brlogov neizpovedanih pravljic.

Z našo bolečino bo nahranila svoje požrešne otroke.

NESLIŠNO V SEBI RAZLITO POLETJE

Poletja so si vsa enaka, razen tistih, ki vsebujejo v svojem nadihu snežna znamenja pozabljenih dreves.

Razen tistih, ki se že rodijo kot taka, kajti že v njihovem spočetju je moralo biti nekaj narobe.

Tako neželjeno narobe.

Nihče noče videti v njih, kar mu razprostirajo, za kar ga ogovarjajo, pa nehote spolzi mimo, neslišno v sebi razlito poletje.

SVILOPREJKE

Napišem naj nerazvezano pesem, narišem naj neizprosno sliko, očistim naj tuje sobe in položim vanje svoja pričakovanja.

Preskakujem naj tvoje smehljaje, polaskane v srebrni penini slepčevih strasti, gluhega jelenjega kopitljanja.

Tedaj. Ko bo jelen priklonil glavo na lovčevo cev, tedaj, ko sirene v pristaniščih ne bodo več zasledovale mornarjev, ko ne bodo jemale tankih glasov iz njihovih rok, ko v sanjah ne bodo več tulile ranjene srne in ko v svilnatih bubah ne bodo več zapredene sviloprejke. Tedaj.

JAMBORI

S potemnelo svetlobo tisočletnih vzorcev sedajo jambori na plitvine razgrnjenih rož. Pokončno, kakor poškrbljen ovrtnik, silijo njihove glave k precepu ujetosti, stisk, kakor da nevedoč posnemajo ritem zadržane zanke.

Tako brez vihranja in potopljeni v onemoglost, pa
zaupljivi do svoje pokončnosti.

Vešče se odmikajo strelam, da jim ne odvzamejo dah,
da jim ne izžgejo pronicljivosti.

NAD SLAPOVI NEMEGA JUTRA

Prasketanje isker odzvanja čez, tam kjer ni pomišljanj,
kjer se vse odvrti zelo hitro in prekmalu, kjer za eno samo
besedo, morda dve, spodneseš gluhega sanjalca
v njegovem pričakovanju.

Tam se drstijo ure laganja in neslišnih sprenevedanj.

Tam sva si izmenjali strnjene verige. Nad slapovi nemega
jutra.

V MIRU, RAZŠIRJENIH ROK

Dopusti mi, da te vzamem za svojega angela varuha.

Za svojega izganjalca slepih namigovanj.

Kakor, da boš za vedno vpet v struno, ki bo zvenela

močnejše in močnejše, brez konca in brez začetka.

Ne odnehaj kar tako, kakor da ti ni bilo nikoli dorečeno.

Vem, ni ti prijetno ob škrebljanju zaprte školjke.

Vzamem te za svojega angela varuha.

Sicer ne bi mogla počivati v miru, razširjenih rok.

MEGLIČNA KRONA

Luno zaobljenega pogleda in spečih lic, prelij s srebrnimi
željami.

Morda tiha pogorja stišajo svoj glas.

Stišajo orlovo krožnico, da vreščanje ujede zapolni
prasketanje

senc, zapletenih v vijuge slapov, kjer zadihani škrti

dokončujejo močeradove sanje, preganjajo zláto, zatohlo
vlažnost.

Od tam, kjer slapovi spuščajo svoje jezne vode v naročja
pričakujočih dolin.

Morda, neslišna pogorja stišajo svoj glas.
 Glas nevidnega življenja rože, odstrte pomladi.
 Bili smo spočeti iz nevidnega mraka podolžnih
 konglomeratov
 in usnjenih želja. Kakor razklana breskvina sredica,
 iztrgani
 poapnenju žilnega potoka.

Bili smo meglična krona na glavi speče gore in vroča
 sapa mladega
 žrebca je bila naš dom.